

Recenta campanie pentru acceptarea homosexualilor a dus la aparitia mai multor comentarii, unele mai inspirate, iar altele mai putin reusite. In acest context (scandal), am remarcat [articolul I semnat de Gheorghe Stefanov](#), care incearca sa construiasca argumente pentru valabilitatea si valoarea mesajului din reclama. Am ales acest text pentru ca mi se pare reprezentativ pentru o intreaga linie de gandire ce uneste determinismul stiintific, implicit o pozitie antireligioasa si socialismul cel mai agresiv. In esenta, ceea ce sustine el este ca homosexualitatea nu reprezinta nici o alegere, nici o boala, iar aceasta idee are consecinte benefice pe termen lung.

In subsidiar, Gh. Stefanov neaga orice legatura intre moralitate si homosexualitate, considerand ca aceasta optiune tine strict de determinari biologice.

Voi incerca sa arat in continuare de ce cred ca esueaza si de ce articolul sau are o componenta nefasta pentru o comunitate sau pentru un individ ce pretuieste tocmai libertatea invocata de sustinatorii acestui stil de viata.

In primul rand, el admite cu onestitate faptul ca nu exista un consens stiintific cu privire la caracterul innascut al homosexualitatii. Sigur ca pentru Gh. Stefanov este mult mai important faptul ca exista un acord stiintific legat de absenta unor conditionari socioculturale in determinarea orientarii sexuale, dar mesajul din reclama nu indica acest lucru, ci mai degraba determinismul biologic. In acest sens, el da exemplul unor specii de animale unde se intalnesc trasaturi homosexuale. Nu am sa neg acest lucru, dar in opinia mea comparatia nu poate furniza un argument convingator deoarece, in general, reprezinta o exceptie si, mult mai important, pe baza unor astfel de exemple se poate demonstra orice: exista animale sinucigase, animale care omoara alte animale, animale care fac sa dispara de pe fata pamantului alte rase de animale, samd. La fel in ceea ce priveste exemplul cu oameni care se nasc stangaci. Se poate trage o concluzie categorica de aici pentru om? Cel mai probabil ca nu, iar in aceste conditii, argumentul scientist scos in fata de autor cred ca isi pierde din vloga.

Mergand mai departe pe firul argumentatiei oferite de Gh. Stefanov dam peste adevaratele probleme ale articolului, relatia dintre moralitate si actele sexuale, relatia dintre libertate si homosexualitate.

In opinia autorului, *“daca avem in vedere orientarea sexuala, a avea reactii fiziologice de excitatie sexuala la anumiti stimuli senzoriali nu poate fi imoral, asa cum nu poate fi imoral sa salivezi”*. Cu alte cuvinte, orice conditionare biologica am avea (si trebuie mentionat din nou ca nu exista nici macar un consens stiintific minim in aceasta privinta, dupa cum autorul admite), ea este sanatoasa moral, sau in cel mai rau caz neutra. Este suficient sa comparam cazul unui pedofil sau un gerontofil sau zoofil in lumina principiului enuntat mai sus de Gh Stefanov ca sa ne dam seama de enormitatea teoriei: orice inclinatie sexuala posedam, ea este imaculata cata vreme organismul nostru devine singurul legiuitor al moralitatii. (ar fi interesant de vazut, doar teoretic bineinteles, ce mai ramane din etica, in aceste conditii)

Totusi nu e nevoie sa mergem spre cazuri extreme pentru a vedea natura argumentatiei, caci autorul ne mai ofera o ilustrare a teoriei: *”Iar actiunile de natura sexuala ale unor persoane adulte care consimt, in cunostinta de cauza, sa le realizeze, nu intra in sfera moralitatii. Sigur, daca sexul dintre doi eroi de poveste ar avea drept consecinta dinainte stiuta declansarea unui*

razboi, am putea spune ca personajele fac ceva imoral. Dar imoral ar fi ca starnesc un razboi, nu ca fac sex”.

Acest nou principiu scoate din discutie cazul pedofililor adus drept contraexemplu mai sus, dar nu le afecteaza pe celelalte. Pentru Gh Stefanov orice fel de sex e bun cata vreme nu are drept consecinta clar demonstrabila declansarea unui razboi, de pilda. Singura intrebare legitima in acest context este de ce ar fi imoral un razboi, pentru ca in fond si acolo oamenii consimt sa se omoare conform conventiilor internationale sau, de ce nu, doar conform organismului, “pentru ca asa simt la un moment dat”?! Nu se vorbeste nicaieri in text de nonagresiune ca principiu de minima moralia, doar consimtamentul putand juca rolul de criteriu moral, in textul citat mai sus. Din nou merita precizat ca oamenii isi dau consimtamentul sa faca o multime de lucruri (sa faca avort, sa se drogheze, sa se mutileze, sa manance gunoarie, samd) dar asta nu inseamna ca fac vreun bine.

Trebuie retinut ca autorul nu vorbeste despre legalitatea unor acte, ci despre **moralitatea** lor. Un alt exemplu la indemana pentru a vedea de ce intuitiile noastre morale cele mai primare contrazic nihilismul promovat de Stefanov se poate vedea in nenumaratele ilustrari literare sau din viata de zi cu zi ale fidelitatii conjugale. Chiar daca cineva comite un adulter, in ipoteza (neconfirmata) a conditionarii biologice, culturale sau de alte natura, nu rezulta de nicaieri ca a scapat de “constrangerile moralitatii”. Inselarea unei promisiuni, tratarea celuiilalt drept obiect, suferinta produsa persoanelor din jur, sunt toate contrare unei moralitatii elementare. Iar in acest caz vorbim de persoane de sex diferit care consimt!

Oricine poate experimenta aceste sentimente doar prin simpla lectura a clasicilor, a istoriei si in general a oricaror alte elemente inductive. Chiar si fara asemenea eforturi cognitive, nu este nevoie de un doctorat in filozofie morala ca sa iti dai seama de imoralitatea unei astfel de actiuni, indiferent daca aceasta problema mai apare in manualele de etica aplicata sau nu (standardul dupa care Gh Stefanov se orienteaza in aceasta privinta).

Totusi, problema principala pe care autorul nostru o ridica, desi nu o numeste, este legata de liberul arbitru, pe care incearca sa-l nege prin determinismul biologic promovat. Si este limpede ca daca nu exista nici liber arbitru, natura umana sau orice alta ordine naturala, nu exista nici

moralitate . Asta ca sa rezumam textul lui Gh. Stefanov.

La fel de important in planul consecintelor practice, autorul nostru considera ca statul ar trebui sa intervina si sa scoata in afara legii o religie care nu aproba un comportament homosexual si care ar incita oamenii sa agrezeze chiar si verbal homosexualii. Lasand la o parte consecintionalismul precar din exemplul sau, merita remarcata usurinta cu care aparatorii "libertatilor" de tot felul se refugiază sub pulpana aceluiasi Leviathan si neaga altor "comunitati" exact drepturile pretinse pentru propriile cluburi. Din simpla dorinta de actiune statala impotriva altor grupuri care nu sunt de acord, **dar nu incita la violenta fizica sau verbala**, rezulta caracterul ultra agresiv peste care se suprapune discursul amoral, teoria "tolerantei" si "deschiderii" catre stiluri de viata alternative.

Nu in ultimul rand, discutia asupra libertatii devine foarte relevanta deoarece toata campania desfasurata in Romania a fost finantata prin banii proveniti din impozitele unor indivizi din alte state (cei interesati pot urmări sectiunea donatii de pe siteul oficial PSI). Cu alte cuvinte, promovarea libertatii sexuale s-a facut pe baza furtului institutionalizat practicat de statele occidentale in cazul de fata.

In fond, ca sa paraframaz o vorba celebra: daca nu exista liber arbitru si natura umana totul este permis.{jcomments on}